

Manka Kremenšek Križman

Dopoldan

Sede v avto. Navajeno seže v predal poleg volana in vzame iz njega daljinca. V trenutku, ko hoče odpreti garažo, ga nekaj ustavi. Na steni pred seboj opazi packo. Nagne se čisto k vetrobranskemu steklu. Od kod hudiča se je vzela? Včeraj je še ni bilo. Ali pa je morda bila in tega ni opazil? Izstopi iz avtomobila in odide k zidu. S kazalcem obdrsnje rdeč madež in poduha prst. Zazna vonj po oljni barvi. Skuša se spomniti, ali je kdaj kupil rdečo oljno barvo, a se ne more. Črno že, pred dvema letoma, za kovinsko ograjo na balkonu, toda rdečo ... Ko se bo vrnil, jo bo spraskal z zidu. Z nečim ostrim, z britvico bi morda šlo, razmišlja. V poltemi začne zavzeto opazovati stvari okoli sebe, da bi odkril še kaj. Kot nekakšna nuja je, kot bi imel zadnjo priložnost, da si ogleda stene svoje garaže, košček za koščkom. Ampak zdaj ne odkrije ničesar več, kar bi tako očitno zmotilo belino sten, in tudi precej temno je, nekaj svetlobe v ozkih snopih prodira samo skozi prezračevalne reže nad garažnimi vrati.

Potem sede nazaj v avtomobil in z daljincem odpre garažo. Zažene motor, za trenutek prisluhne njegovemu tihemu, žametnemu zvoku, preleti kontrolno ploščo, vključi CD-predvajalnik, zapelje na privoz, z vnovičnim pritiskom na gumb daljinca zapre garažna vrata in ob vsej tej naoljenosti, brezhibnem teku stvari, urejenosti privoza, rožnih gredic, drobljenju peska pod avtomobilskimi gumami, ki se meša z Millerjevo glasbo, začuti zadovoljstvo.

Počasi vozi skozi naselje novih hiš. Že na zunaj je videti, da so ljudje, ki živijo tukaj, premožni. Hiše so opremljene z nadzornimi kamerami, na dovozih stojijo dragi avtomobili, skozi vrtno ograje lahko vidiš bazene in ob njih elegantne sedežne garniture iz tikovine. Vrtovi okoli hiš so zgledno urejeni, zelenice vedno pokošene, vse enako, ne prenizko in ne previsoko, kot bi se vsi v tem malem rajcu dogovorili, da jim bo vrtnarska služba kosila na isti dan v tednu. Tudi dovozne poti so urejene do

potankosti, posute z drobnim kamenjem, ki se s svojo belino odbija od zelenila trave. Ob ograjah raste okrasno grmičevje raznih sort, da skoraj ob vsakem letnem času kateri grm cvete, kak nov barvni odtenek razbija monotonost in obenem nakazuje premišljenost pri načrtovanju barv.

Ko zavije na glavno cesto, pomisli, da bo dopoldan hitro minil. Naročenih ima sedem pacientov, pri nobenem ni nič posebnega, že včeraj je preletel njihove kartoteke. V glavnem gre za manjše posege, menjavo plomb, odstranjevanje zobnega kamna ... Ob dveh bo prost. Takoj po službi se bo odpeljal na golfišče. Torbo s palicami ima v prtljažniku, ne bo se mu treba vračati domov. Kosilo bo pojedel v klubu. Ja, res bi bilo škoda, če ne bi izkoristil tako lepega dne.

V središču mesta mora upočasniti vožnjo, običajna jutranja gneča. Radijsko vremensko poročilo obljublja sonce do konca tedna. Mogoče bi tudi jutri po službi lahko skočil do Smednika. Kosilo kar tam in potem partija golfa. Vprašal bo Borisa, ali utegne priti. Parkira v garažni hiši, kot vedno v drugem nadstropju. Z dvigalom se spusti v pritličje. Zunaj ga objame hlad. Čeprav je že pozna pomlad, so jutra še vedno sveža. Stopa skozi park, vrane v krošnjah platan so glasne, pozneje, ko se bo otoplilo, bodo potihnile, odletele drugam. V kiosku na koncu parka kupi časopis in v bližnjem bankomatu dvigne nekaj denarja. Pogleda na uro. Dvajset minut čez sedmo. Majhna igra, to merjenje vsakdanje jutranje rutine. Skoraj vedno gre skozi park ob istem času. Ljudje hitijo mimo njega. Ujame delček pogovora med ženskama. Pogovarjata se o službi.

‘Vsak dan, razumeš, čisto vsak dan delam potem še doma,’ reče prva.

‘Pa saj pri meni je isto. Če bi bili otroci še majhni ... Ne, sploh si ne predstavljam,’ ji odgovarja druga.

Ko ju prehiti, se bežno ozre. Obe sta srednjih let, obe v kostimih. Bančnici? Odvetnici? Uradnici na katerem od ministrstev? Jezen izraz na njunih obrazih je odbijajoč.

Ko pride v ordinacijo, se na hitro preobleče in preleti naslove v časopisu. Na radiu vrtijo neki šanson iz sedemdesetih, soba se napolni s hrepenenjem, morda obžalovanjem, ker vse mineva tako hitro, se mu zdi.

“Bi kavo?” ga kot vedno povpraša Marjeta.

Pokima.

“Kaj je novega?” reče bolj tako, iz navade, da odpre kanal, skozi katerega si bosta tekom dopoldneva izmenjevala pripombe, vprašanja, navodila, kdaj pa kdaj kako duhovitost.

“Gospa Petrič je zaradi prehlada odpovedala. Naročila sem jo za naslednji teden, v sredo. Ostalo je po urniku,” odgovori.

Skuša se spomniti, katera je gospa Petrič. Tista starejša, z rahlim vijoličastim prelivom čez sive lase? V mislih brska po katalogu svojih pacientov. Ustavi se pri dveh, treh, ni povsem prepričan. Moral bi vprašati Marjeto, a saj je vseeno.

“Ob kateri uri je bila naročena?” vpraša potem.

“Ob pol enih,” odgovori Marjeta in dvigne pogled od zaslona računalnika.

Zadnja, torej, pomisli. Tega se skoraj razveseli. Potem bo lahko odšel že ob enih ...

Popije kavo. Stopi k umivalniku in vzame iz škatle polivinilasto vrečko. Ponese jo k ustom in z zobmi odtrga njen zgornji rob. Iz nje vzame rokavice iz lateksa. Pihne v vsako posebej in si jih počasi natakne.

“Bova začela?” vpraša potem.

“Lahko,” odvrne sestra in odpre vrata. “Gospa Jerovšek, kar naprej, prosim,” zakliče.

Prepozna ga takoj, ko se odpro vrata ordinacije, čeprav mu maska zakriva skoraj ves obraz. Oči in drža telesa so isti. In glas, s sestro se o nečem pomenkujeta, tudi ta je isti. Morda bolj globok, bolj raskav, a vseeno isti, isti razpotegnjeni e-ji. Nekaj na njem je vseeno drugače. Kot bi nekaj mehčalo celotno podobo, a ne ve, kaj naj bi to bilo.

“Ga ne morete naročiti kateri drugi dan?” reče oni. Očitno ne ve, da so vrata priprta in da ga tisti, ki stoji pred njimi, lahko sliši.

“Gospod pravi, da ga boli. Že zjutraj je klical, da bo prišel,” mu odvrne sestra.

“Dobro, dobro, bom pogledal,” reče nejevoljno in ošine številčnico na ročni uri. Potem stopi do umivalnika, sname masko in si natoči kozarec vode.

Zdaj ga v ogledalu lahko vidi vsega. Obrazne poteze so ostrejšje. Nos je bolj poudarjen, lica upadla, vanje sta vklesani globoki gubi. Izrazitejšje poteze pridejo s starostjo, mehko pa ... Od kod ta mehko? Morda je to zaradi spremenjene barve las, nič več niso črni, veliko sivih je vmes ... Ja, to je. Koliko je minilo od takrat? Dvajset let? Mogoče več? Preseneti ga, da se vsega tako dobro spomni, da je tistikrat kljub bolečini vse to nekako opazil. Ali pa so se mu ravno zaradi bolečine vse podrobnosti še bolj vtisnile v spomin.

“Nikolić,” zasliši sestrin glas. Zdrzne se, kot bi ga dobili pri čem prepovedanem. Z dlanjo odrine vrata, da se odpro skoraj na stežaj. Zdaj bi moral vstopiti, a še vedno stoji tam, med podboji, neprijetno mu je, okleva, najraje bi se obrnil in odšel. Rekel bi ‘oprostite, zmotil sem se’, nekaj podobnega. Toda zdaj je prepozno, že prej je oddal zdravstveno kartico, ne more oditi brez nje ...

Oni se v tistem odmakne od zrcala, obrne se k njemu, k vratom. Očitno je opazil njegovo nelagodje, zato se na kratko predstavi: "Moje ime je Mikuž. Doktor Pinterjeva je na porodniški, zato so mi dodelili nekatere njene paciente, tudi vas..." Potem doda kot bi ga želel s tem ohrabriti, potolažiti: "To je samo začasno, dokler se ne vrne." On prikima in stopi naprej.

"Kar usedite se," mu reče sestra. Stopi k stolu, sede, s pogledom sledi gibom zdravnika. Opazuje ga, kako z zobmi pretrga zgornji del polivinilaste vrečke... Ni ga prepoznal, ga prešine... Iz vrečke vzame rokavici, pihne v vsako posebej, si ju natakne... Verjetno se je v vseh teh letih precej spremenil. Jasno, njegovo življenje ni teklo tako gladko kot Mikuževo, čas ga je načel veliko bolj, kot je načel tega človeka. Vsa tista leta skrivanja so ga načela...

"Naslonite glavo nazaj," reče oni in začne z nogo pritiskati na stopalko in dvigovati stol.

... in delo med betonskimi bloki, na soncu in vetru, med železnimi oporniki, kovinskimi oprimki in mrežami, na dežju in mrazu, pod vrečevino, ki zakriva načete fasade stavb...

Prsi mu prekrije z belim pregrinjalom.

...ob mešalcih betona in kupih peska, kjer ni pomembno, ali govoriš z naglasom ali ne...

S pritiskom na gumb dotoči vodo v bel plastičen lonček.

... kjer velikokrat ni pomembno, ali imaš papirje ali ne. Tam so pomembne samo roke. Moč tvojih rok. Tam je vse zelo telesno. Tam nikogar ne zanima, kaj je v tvoji glavi, kakšne misli te obhajajo, kakšne potrebe in kakšne želje, tam ni pomembno, kako odzvanjajo tvoje besede...

"No, zdaj pa bo," zamrmra Mikuž, ko je stol nameščen na primerno višino.

... tam je pomembno samo to, da je delo opravljeno in da zanj ne zahtevaš veliko in da si tiho tudi takrat, kadar plačilo zamuja ali ga sploh ni.

Oni si znova namesti masko čez obraz. "Kje vas boli?" vpraša.

On dvigne roko izpod pregrinjala, s težavo odpre usta in pokaže boleči zob.

"Odprite bolj na široko, prosim," reče potem in se skloni nad njegov obraz. S prsti v rokavicah iz lateksa mu privzdigne zgornjo ustnico. Potem vzame s poličke z instrumenti ogledalce na kovinski paličici. Ogleduje si zgornjo vrsto zob, počasi, natančno, nato spodnjo. On gleda nekam naprej, ne vanj, samo ne vanj. Konice svojih čevljev gleda, potem skozi okno, skozi zgornjo polovico okna, zato vidi le nebo. Skušša se osredotočiti le na to, na ta pogled, na modrino tam zunaj, da bi ga manj bolelo in da ne

bi mislil na tistih dvajset jebelih let in tisti dan, ko ... Pa ne more, vse se je nenadoma vrnilo in se zgrnilo nadenj, kot bi ga hotelo udušiti, se zriniti skozi njegova odprta, razbolela usta in mu zapreti sapnik. S težavo požre slino. Kaj ta sploh ve o tem, kako je živeti, če moraš na črno delati, če moraš na črno živeti, če ne moreš k zdravniku, kako je, če se pretvarjaš, da si nekdo drug ali da te sploh ni ... Ker če bi bil, bi te izgnali, ker si tujec, človek brez dokumentov, čeprav včeraj še nisi bil. In tako ostane dolgo, predolgo, nič se ne spremeni, ti pa nimaš kam, ker je tukaj tvoj dom, ker je bil vedno tukaj, nikoli drugje. To se mora nekje poznati, to te spremeni, dnevi, kot je bil tisti, te spremenijo ...

Bil je ponedeljek. Zjutraj je začutil neprijetno skelenje, ki se je pozno dopoldan spremenilo v rahlo zbadanje. Kot bi nekdo z ostrim predmetom sem in tja mimogrede dregnil v živec pod sklenino. Čez dan je bolečina malo popustila, toda še vedno je čutil pritisk. Zdelo se je, kot bi se pritajila. Kot pes, ki so ga kaznovali in se zavleče pod mizo in od tam vsake toliko zareži proti človeku, ki ga je s pasom ošvrknil po hrbtu. Proti večeru mu je lice oteklo, bolečina se je vrnila. Zdaj ni šlo več za občasno kljuvanje, marveč za stalno, topo bolečino, ki se je iz ure v uro stopnjevala. Ponoči je postala neznosna. Zabadal je nohte globoko v nadlakti ali v stegna, da bi z novo bolečino vsaj malo udušil ono v ustih. Na lice si je polagal obkladke, hladne, tople, izpiral usta s kamilicami, z alkoholom, vse mogoče je počel, da bi minilo. Pa ni, le še huje je postajalo. Proti jutru si je pri sosedu izprosil analgetik. Za zelo kratek čas se je vse skupaj umirilo, potem pa se je vrnilo, zdaj še siloviteje kot prej. Nekako je zdržal do popoldneva, potem ni mogel več, odšel je k zobozdravniku.

Ko je prišel na vrsto, je bil v ordinaciji le on, doktor Mikuž, sestre ni bilo. Brez besed mu je pokazal na stol.

“Odprite usta,” je rekel potem in si obraz pokril z masko. S težavo je odprl usta, vse je bilo razbolelo, oteklo.

“Kje vas boli?” je vprašal zdravnik.

Iz vlekel je roko izpod belega pregrinjala in pokazal na boleče mesto. Oni je pregledal zob.

“Šestica je zelo načeta, kar nekaj truda bo treba, da jo pozdravimo,” je rekel. V tistem je v ordinacijo vstopila sestra.

“Oprostite, vaše ime?” je vprašala.

“Nikolić,” je zamrmral. Slišal je, kako je odprla predal, slišal šeleste-nje papirjev... Njegov zdravstveni karton išče, ga je prešinilo. “Gospod Nikolić, vi ste brez zavarovanja, saj to veste, kajne, zato boste morali zdravstveno storitev plačati.” Bil je tiho. “Plačate lahko z gotovino ali s

plačilno kartico, po želji,” je dodala. Sobo je napolnila neprijetna tišina, ki je kar trajala in trajala in je preglasila vse, tudi bolečino. Ni vedel, kaj naj reče. “No, kako boste plačali?” je zdaj z višjim glasom vprašala sestra.

“Ne morem plačat, nimam,” je zamrmral napol opravičujoče. Takoj, ko je to izrekel, si je Mikuž snel masko. Stal je tam, poleg njega, in ga opazoval tako, od zgoraj navzdol. Njegov pogled... Način, kako ga je gledal... Bila je nekakšna mešanica začudenja in prezira. Še trenutek ali dva je postal, potem pa stopil do umivalnika in si začel temeljito umivati dlani. Zanj je bila stvar opravljena. Sam se je nekako dvignil s tistega stola, si snel bel prt, ki ga je imel okoli vratu, in ga odložil na sedež. Pozdravil je in tiho zaprl vrata za seboj.

“Imamo kakšen posnetek?” vpraša Mikuž in pogleda proti sestri.

“Ja. Gospod je bil na slikanju pred dvema tednoma,” odgovori Marjeta in mu poda kuverto. Iz nje vzame rentgenski posnetek in ga podrži proti luči.

“Še enkrat odprite usta,” zamrmra. Nekaj časa pregleduje zob, potem se odmakne od njega in sklene roki v naročju. “Rentgenska slika je žal pokazala na paradontalno prizadetost zoba. Nobenega smisla nima, da zob zdravimo. Nujna bo ekstrakcija, odstranitev,” razloži na kratko in se obrne k sestri. “Boste pripravila injekcijo?”

“Takoj,” mu odgovori ta. Zdravnik zlaga instrumente na polički. S pogledom sledi njegovim gibom, opazuje, kako pripravlja majhna orodja, ki jih bo pri posegu potreboval. Za hrbtom sliši sestro, kako v omari prestavlja stekleničke. Tenko, nežno cingljanje ...

“Ne želim narkozu,” se v tistem oglasi.

Njegove besede obvisijo v zraku. Nihče ne reče ničesar kot bi ga nihče ne slišal. Sestra še naprej prelaga stekleničke in Mikuž še naprej prestavlja instrumente na tisti polički.

“Ne želim narkozu,” ponovi zdaj glasneje.

“Zakaj pa to? Takle poseg je precej boleč, veste,” spregovori Mikuž in ga prvič, odkar je prišel v ordinacijo, zares pogleda.

“Vem. Vem, da bo bolel, vseen,” odgovori.

“Ampak anestezija je brezplačna, zavarovani ste,” vztraja oni.

“Zdaj sam, učas pa nism bil,” reče.

“Ja, kaj pa je potem narobe? Ste na kaj alergični? Ste imeli morda kdaj prej težave z narkozo? Pa saj gre samo za lokalno anestezijo, nič posebnega,” ga sprašuje Mikuž, ne razume.

On odkima.

“Brez tiste injekcije bi prosu,” ponovi še enkrat in stisne pesti pod pregrinjalom.

Zakaj se je tako odločil? Da bi pritegnil njegovo pozornost? Je tvegala dodatno bolečino samo zato, da bi ga spomnil na tisti dogodek pred toliko leti? Mu tako povedal, da je zdržal že marsikaj, pa bo tudi to? Skozi možgane mu kot strelice švigajo misli, na katere ne more prav odgovoriti, ker ni časa za razmislek, ker je njegova odločitev hipna, ker je sredi dogajanja, sredi bolečine, ki se bo zdaj zdaj še povečala ...

“Dobro, če vztrajate,” reče Mikuž, v njegovem glasu je čutiti zadržanost, hlad, morda rahlo grožnjo. Zdi se, kot bi stala v boksarskem ringu, vsak na svoji strani, in čakala na gong, ki bo zdaj zdaj naznanil začetek dvoboja.

Gleda ga. Ve, da ga opazuje, zato odvrne pogled od tiste modrine zunaj, ki je v resnici sploh ne vidi več, ker je z mislimi ves v tistem, kar se ima zgoditi in kar se je zgodilo pred toliko leti, in pogleda gor, v zdravnikov obraz. Potem se zgodi ... Zenice prvega se potopijo v zenice drugega. Ne ve točno, koliko časa traja očesni stik, toda dovolj je, da ga oni prepozna. Ve, da se je zgodilo. To začuti, ta preskok. Ker njegov pogled potemni. Ker se oni nenadoma zdrzne in se odmakne od njega, kot bi se nečesa ustrašil. Ker začuti, kako njegove dlani v rokavicah iz lateksa postajajo tople, se začenjajo potiti, in vidi, kako se mu čelo orosi. Najprej čisto rahlo, komaj opazno. Če ga ne bi pozorno opazoval, tega sploh ne bi videl. Potem na tej vlažni, svetlikajoči glazuri nastanejo drobne kapljice. Mikuž seže v žep po robec in si obriše čelo.

Ja, prepoznal ga je. Začuti njegovo negotovost. Sram? Mu bo kaj rekel? Se mu morda opravičil? Zdaj je on tisti, ki kljub bolečini v zobu nadzoruje položaj, vlogi sta obrnjeni. Nenadoma se počuti močnega, pomembnega. Ker je zdržal vse tiste pritiske, leta svojega neobstoja, pehanje za delom in strah, da ga bodo pri tem dobili ... Kaj sploh pomeni bolečina v zobu proti vsemu tistemu?

Mikuž ne reče ničesar. Nič ne vpraša. Morda za nekaj trenutkov zastane, kot bi ne vedel, kako naprej, nato pa se zbere in reče:

“Marjeta, bomo začeli.”

Potem vzame s poličke majhne klešče in se spet približa stolu. Sestra pristopi, v rokah drži posodico.

“Odprite usta, kolikor le morete,” reče Mikuž in se nagne nad njegov obraz. S kleščami objame zob, stisne in kratko, sunkovito potegne. Vse v njem se skrči od bolečine. Njegov stok pride po tistem, ko je zob že zunaj, ko zacinglja v tisti posodici, ki jo drži sestra.

“Nagnite se nad umivalnik in izpljunite. Potem si nekajkrat splaknite usta,” reče Mikuž. Nagne se nad umivalnik, kot mu je bilo naročeno, in

izpljune kri, pomešano s koščki tkiva in slino. Iz belega plastičnega kozarca odpije vodo, jo požvrklja po ustih in izpljune rdečo sluz. To ponovi še nekajkrat. Spet se nagne na stolu nazaj.

“Počasi odprite,” reče Mikuž. S težavo odpre usta. Zdaj ni več pozoren na to, kaj počne oni. Ne vidi, kako s pinceto, na koncu katere je vata, pomočena v neko tekočino, počasi masira razbolelo mesto, jo nato odvrže v koš za smeti in vzame drugo, jo znova namoči v neko stekleničko z neznano tekočino in jo spet ponese v njegova usta. To ponovil večkrat, toda on vsega tega ne opazi, ker gleda ven, skozi okno, in ne vidi modrine neba in sploh ne vidi ničesar, ves je v tisti bolečini, ki se iz ust kot kakšno valovanje širi po vsem telesu. Kot tistikrat.

Ko je prišel domov, je vzel iz predala sukanec. En konec niti je nekajkrat ovil okoli bolečega zoba, drugega je zavezal okoli kljuke na vratih. Večkrat je moral sunkovito povleči, preden mu je uspelo izdreti zob. Usta so se v hipu napolnila s krvjo in zdelo se mu je, kot bi se tam, kjer je bil prej zob, odprl rudnik in bi se njegovi rovi kot lovke zarili v možgane. Dolgo je trajalo, preden se je rana zacelila.

“Predpisal vam bom tablete proti bolečini. Vzemite jih po potrebi. Če bo kar koli narobe, pridite nazaj,” reče Mikuž, si sname masko, stopi k umivalniku, odvrže rokavice iz lateksa v koš za smeti in si začne temeljito militi roke.

On počasi vstane s tistega stola, si sname pregrinjalo, zdaj nič več povsem belo, rdeči madeži od krvi so na njem, ‘kar meni ga dajte,’ reče sestra, in stopi k vratom. Obrne se k zdravniku:

“Hvala,” zamrmra in odide iz ordinacije.

Zdravstveni dom zapusti malo po drugi uri. Nekaj časa hodi vzdolž glavne ulice, mimo banke, kioska, nato prečka cesto in zavije v park. Zdaj hodi počasneje kot zjutraj. Utrujen je, izžet. Sede na klop. Pomisli, da je tokrat prvič; še nikoli prej ni posedel v tem parku. Vran ni več slišati, nekam so odletele. Toplo je, zato sleče suknjič. Opazuje ljudi, ki hodijo mimo. Na sosednji klopi sedi mlada ženska z majhnim otrokom v naročju in mu nekaj zavzeto razlaga. Malo naprej je starejši par. Tiho sta, kot bi si že pred leti povedala vse, kar sta si imela povedati. Potem mu misli zaplavajo nazaj v ordinacijo, podoživlja vse tisto, kar se je zgodilo. Misli na Nikolića. Pred očmi se mu kot v počasnem posnetku prikaže podoba njegove roke, kako jo dviguje izpod pregrinjala proti ustom, da bi mu pokazal, kje ga boli. Debeli, obtolčeni prsti, polovica kazalca manjka, razbrazdana,

hrapava koža na hrbtni strani dlani... Z lahkoto ga je lahko umestil v družbeni razred tam nekje pri dnu, ki se komaj prebija. In vendar... je zmagal. Ja, dal mu je lekcijo, kot je še ni dobil, tako, po moško. Vse, kar se je zgodilo dopoldne, je še predobro razumel. Jasno mu je bilo, da je tisti tvegala fizično bolečino samo zato, da mu je izrazil... Kaj, pravzaprav? Prezir? Nestrinjanje z njegovo ravnodušnostjo pred toliko leti? Mu je hotel pokazati, da nekaj je, da nekaj pomeni? Da si upa? Vse to? Posmehne se nekam vase, privoščljivo, zmagoslavno, kot bi ta posmeh ne veljal njemu samemu, temveč nekemu tujcu, prevzetnemu in vzvišenemu in hladnemu, ki prihaja iz pomehkuženega, brezbržnega, vase zaverovanega sveta, kjer ni prostora za drugačnost, za odstopanja in kjer je vse tako ali drugače povezano z denarjem.

Čez nekaj časa vstane in se odpravi proti garažni hiši. Z dvigalom se povzpne v drugo nadstropje, v levem traktu je parkiran njegov avtomobil. Spelje... Vozi proti domu, niti za hip ne pomisli, da bi se odpeljal na golfišče in užival v preostanku dneva. Doma s ključi narahlo spraska rdečo oljno packo z zidu. Potem se po stopnicah povzpne v zgornje nadstropje, v spalnico. Natoči si kozarec viskija. Čuti, kako mu tekočina mehča telo, misli, kmalu bo pozabil na vse skupaj. V hiši je toplo, zelo toplo. In svetlo. Stopi k oknu. Zunaj zagleda žensko na kolesu. Običajno jo videva zjutraj, ko kolesari mimo njihove hiše. Verjetno se vrača iz službe. 'Jutri pa res. Golf. Takoj po službi,' si reče, nagne kozarec in izpije preostanek pijače. Nato odloži kozarec na okensko polico, prime za vrstico in spusti rolete.